

Iharosberény, 1919. március 29. – Budapest, 1987. május 17.

A pécsi Erzsébet Tudományegyetem soproni Evangélikus Teológia Karán tanult, 1941-ben lelkésszé szentelték. 1945-től Pécsen előbb segédlelkész, majd lelkipásztor volt, 1954-től a Tolna – Baranyai Evangélikus Egyházmegye esperese. 1958-ban megválasztották a budapesti Déli Evangélikus Egyházkerület püspökévé, 1967-től haláláig a Magyarországi Evangélikus Egyház püspök-elnöke volt. 1971. április 25-étől elhalálozásáig országgyűlési képviselő volt, előbb Budapest 52., 1975. június 15-étől Budapest 53. számú egyéni választókerületében szerzett mandátumot, 1985. június 8-ikán az országos listán jutott be a törvényhozásba. Nevéhez fűződik az ún. diakónia teológia kialakítása és meghirdetése, ill. az ezzel összefüggő új evangélikus énekeskönyv megszerkesztése. Legfőbb célja az volt, hogy egyházat a szocialista államban megőrizze, de az államhatalommal kötött kompromisszumait sok kritika érte. Számos teológiai és egyházpolitikai jelentőségű tanulmány és kötet szerzője. 1958-ban a Keresztény Békekonferencia alapító tagja volt, 1963-tól a Magyarok Világszövetsége elnökségi tagja és az Egyházak Világtanácsa KB tagja, 1965-ben lett a Béke Világtanács tagja, 1975-től a Hazafias Népfront Országos Tanácsának is tagja volt. A Lutheránus Világszövetség elnökének 1984-ben választották meg.